

NARODOWY
STARY **TEATR**

ZAMKNIJ OCZY NIE

W PUSTYNI I W PUSZCZY — EPILOG

TEKST I REŻYSERIA
PIOTR DOMALEWSKI

DRAMATURGIA
KRZYSZTOF ZYGUCKI

NARODOWY
STARY **TEATR**

ZAMKNIJ OCZY NEL

W PUSTYNI I W PUSZCZY — EPILOG

TEKST I REŻYSERIA
PIOTR DOMALEWSKI

DRAMATURGIA
KRZYSZTOF ZYGUCKI

Czy to nie tak, że każdy czytelnik, bądź czytelniczka wyobraża sobie, że jest głównym bohaterem? W przypadku dobrej powieści na pewno tak jest. A jak to możliwe, że wyobraźnia poniosła cię na tyle daleko, że stajesz się głównym bohaterem i wydaje ci się, że jesteś ośmioletnią Nel z *W pustyni i w puszczy*?

Być może to niezwykła siła klasyków ze szkolnej ławki. Być może wirtuozeria, z jaką Henryk Sienkiewicz stworzył tę postać. A być może po prostu dostałaś udaru – tak jak główna bohaterka spektaklu.

Umierająca matka staje się Nel i wyrusza jej śladami na przygodę. W powieści Sienkiewicz co najmniej 51 razy pisze o strachu i ucieczce przed śmiercią, zanim Nel – bezpiecznie przeprowadzona przez Stasia przez całą Afrykę – wróci w ramiona ojca.

W ostatniej drodze naszej bohaterki, która wyrusza w poszukiwaniu domu i ojca, towarzyszą jej dzieci. W tym najmłodszy syn, Staś, który staje przed wyzwaniem wejścia w buty postaci legendarnej, niemal mitologicznej, głęboko zakorzonej w polskim imaginariu.

Staś Sienkiewicza to opiekuńczy heros i czuły wojownik. Czy najmłodszy syn potrafi być takim bohaterem dla swojej słabnącej matki?

Jakich bohaterów my wszyscy dziś potrzebujemy?

KRZYSZTOF ZYGUCKI

KULTURA CODZIENNA
MARGINALIZUJE
ŚMIERĆ PRAWDZIwą
I BLISKĄ EMOCJONALNIE,
PODOBNIIE JAK
PROCES UMIERANIA –
DO ABSOLUTNEGO MINIMUM.
ŚMIERĆ STAŁA SIĘ TABU.

GRAŻYNA EWA KWIATKOWSKA

**STAŚ ZROZUMIAŁ, ŻE ŚMIERĆ NIE POTRZEBUJE
CZEKAĆ NA TRZECI ATAK, BY JĄ
ZABRAĆ – I OCZEKIWAŁ TEGO LADA DZIENÍ,
LADA GODZINA. SAM WYCHUDŁ I SCZERNIAŁ
TAKŻE, ALBOWIEM NIESZCZĘŚCIE
PRZECHODZIŁO JEGO SIŁY I JEGO ROZUM.**

HENRYK SIENKIEWICZ

TO BĘDZIE HISTORIA O UMIERANIU

To będzie historia o umieraniu. To będzie dziwna historia godzenia się ze śmiercią własną i śmiercią ukochanej osoby. To będzie historia odchodzenia na własnych warunkach, według własnego scenariusza, ale nie w samotności. To będzie historia Stasia i Nel, czyli niedojrzałego emocjonalnie chłopca, który w jednej chwili musi zmienić się w dorosłego mężczyznę, i małej dziewczynki, która potrzebuje kogoś, kto bezpiecznie odprowadzi ją do domu.

Umieranie matki to doświadczenie totalne, to prawdziwy rytuał przejścia z dzieciństwa w dorosłość. To doświadczenie bez precedensu, bez możliwości szkolenia, wstępnego przygotowania i czasu do nabycia wiedzy. To coś, co napawa lękiem, nawet wtedy, kiedy jest daleko przed nami, bo zupełnie, jak w przypadku Stasia wizja śmierci kochanej osoby przechodzi siły i rozum. Udar matki jest dla trójki dorosłego rodzeństwa, jak zatrzymanie świata. Nagle wszystko traci swój naturalny porządek. Nie ma już mamy – czulej opiekunki, surowej nauczycielki, organizatorki całego życia. Została bezbronna istota, kompletnie zagubiona w rzeczywistości, którą trzeba poprowadzić za rękę przez ciemność, w której się znalazła. W tej traumatycznej sytuacji matka-polonistka przenosi się mentalnie w świat zapamiętanej z dzieciństwa lektury, co obrazuje jak głęboko zakorzeniły się w jej psychice (a może także nas wszystkich?) sienkiewiczowskie recepty na czas kryzysu.

To jednak nie tylko historia o umieraniu, ale także o obecności, a właściwie – uczestnictwa w procesie odchodzenia. Społeczeństwa ponowoczesne wyparły zjawisko umierania z przestrzeni doświadczeń wspólnotowych, skłaniając się raczej ku afirmacji życia i nieśmiertelności. Tutaj ta perspektywa zostaje odwrócona. Domalewski tworzy nie tylko spektakl o umieraniu, ale może przede wszystkim o towa-

rzyszeniu w umieraniu, które zwraca nas w stronę takich praktyk jak czuwanie najpierw przy łóżku chorego, a następnie przy jego trumnie, wspólne śpiewanie, modlitwy, pielęgnacja i wiele innych praktyk o charakterze religijnym lub nie, które zakładają udział całej wioski.

W tej dziwacznej podróży „przez pustynię i puszcze” znajduje się więc cała rodzina. Wszyscy, chcąc czy nie chcąc, przechodzą przez proces odchodzenia. W tym chyba właśnie kumuluje się piękno tej artystycznej wizji, bo u Domalewskiego śmierć jest doświadczeniem wspólnotowym. Każdy ma w nim swoją rolę do odegrania. Każdy epizod tej historii pomaga oswoić się z nieuniknionym. Wędrowka bohaterów poprzez doskonale znane kolejnym pokoleniom Polaków przygody Stasia, Nel, Mei, Kalego i Kinga pozwala rozproszyć mrok, w jaki wpędziła bohaterów choroba matki. To także poruszenie istotnego społecznie i politycznie problemu asystentury osobie z niepełnosprawnością oraz zadbania o dobrostan osób towarzyszących.

To więc także historia o miłości. Nie tyle o miłości Stasia do Nel, ale o miłości całej rodziny, która mobilizuje wszystkie siły, żeby uczestniczyć w tej wyprawie na warunkach, które ustanowiła sama chora. Ta podróż może się udać tylko dlatego, że podejmują ją wszyscy bohaterowie, pomimo zdezorientowania, lęku i braku wiedzy na temat tego, w czym właściwie biorą udział. Twórczość Piotra Domalewskiego (choćby jego *Cicha noc*) to wnikliwe spojrzenie na rodzinę. Na rodzinę, która jest pełna dysfunkcji, ale jednocześnie miłości i zaangażowania. Dlatego planem do odegrania *W pustyni i w puszczy* jest polskie mieszkanie, a nie odległa Afryka. Dlatego Nel to nie hołubiona mała Angielka, a emerytowana polonistka, matka trojga dzieci. To czule spojrzenie z bliska na sprawy, które dotyczą właściwie każdego i jednocześnie niemal każdego przerastają.

To również historia ucieczki, bo zagubienie bohaterów w tej skleconej naprędce rzeczywistości jest ogromne, a granica między snem, a jawą często jest w spektaklu Domalewskiego przekraczana. W tym świecie fantazji trafiamy w epokę międzywojnia, kiedy powstaje Liga Morska i Kolonialna (1930), której celem było przekonanie polskiego społeczeństwa do korzyści płynących z posiadania zamorskich kolonii, jakie eksploatowały wówczas wszystkie europejskie mocarstwa. To właśnie przygody sienkiewiczowskiego bohatera, Stasia Tarkowskiego w Afryce stanowiły drogowskaz dla Polaków chętnych do zamorskich podbojów. „Stworzony przez noblistę schemat postaci młodego, rycerskiego Polaka, przeżywającego przygody w tropikach, okazał się (...) bardzo nośny. Szczególnie licznego, literackiego potomstwa doczekał się Stanisław Tarkowski w okresie Drugiej Rzeczypospolitej, kiedy ideę zamorskich kolonii traktowano ze śmiertelną powagą”. To Staś był wzorem dla członków i członkiń Ligi Morskiej i Kolonialnej, o której pisał obszernie w swoim reportażu historycz-

WIELE ZALEŻY OD MIŁOŚCI.
MOIM ZDANIEM WSZYSTKO
ZALEŻY OD MIŁOŚCI.

INGA IWASIÓW

OBSADA

BOLESŁAW BRZozowski – Społecznik
ZBIGNIEW KOSOWSKI – Prezes
KATARZYNA KRZANOWSKA – Zofia
RADOSŁAW KRZYŻOWSKI – Gustaw
MICHAŁ MAJNICZ – Generał
GRZEGORZ MIELCZAREK – Konsul
FILIP PERKOWSKI – Staś
BŁAŻEJ PESZEK – Senator
DOROTA POMYKAŁA – Nel / Matka
PRZEMYSŁAW PRZESTRZELSKI – Mężczyzna,
Paweł, Lekarz, Szef
PAULINA PUŚLEDNIK – Kobieta,
Sanitariuszka, Sąsiadka
JACEK ROMANOWSKI – Kapitan
DOROTA SEGDA – Terapeutka

SCENOGRAFIA I KOSTIUMY

AREK ŚLESIŃSKI

CHOREOGRAFIA

KATARZYNA SIKORA

WIDEO

NATAN BERKOWICZ

MUZYKA

WOJTEK URBAŃSKI

REŻYSERIA ŚWIATEŁ

RAFAŁ PARADOWSKI

ASYSTENT REŻYSERA

INSPICJENT

KRZYSZTOF SOKOŁOWSKI

SUFLER

TOMASZ DZIERWA

PREMIERA

23 STYCZNIA 2026

DUŻA SCENA

ZAMKNIJ OCZY NEL

W PUSTYNI I W PUSZCZY — EPILOG

W SCENARIUSZU SPEKTAKLU POJAWIAJĄ SIĘ POSTACI
ORAZ MOTYWY ZACZERPNIĘTE Z KSIĄŻEK *W PUSTYNI*
I W PUSZCZY HENRYKA SIENKIEWICZA ORAZ *BZIK KOLONIALNY.*
II RZECZPOSPOLITEJ PRZYPADKI ZAMORSKIE GRZEGORZA ŁYSIA.

TEKST I REŻYSERIA
PIOTR DOMALEWSKI

DRAMATURGIA
KRZYSZTOF ZYGUCKI

(...)

POZORNIE NIEWINNY MODEL
SZLACHETNEGO MŁODZIEŃCA
ZNAD WISŁY, (...)
SUBTELNIE PROMOWAŁ
KONCEPCJĘ POLSKI
MOCARSTWOWEJ.

WACŁAW FORAJTER

nym Grzegorz Łyś: „Wizja rozwiązania polskich problemów ludnościowych i gospodarczych wypracowana przez działaczy kolonialnych była jasna i pociągająca prosta: trzeba żądać do skutku zamorskiego terytorium o odpowiednim klimacie, kolonii, kondominium lub mandatu Ligi Narodów (...). Na takiej ziemi osadzić należy zwartymi gromadami nieugiętych polskich chłopów, którzy zachowując wiarę, kulturę i łączność z Macierzą, dostarczaliby Polsce po godziwych cenach zamorskie płody rolne i kupowali wyroby polskich fabryk”.

To kolonialne marzenie Polaków – marzenie o ucieczce od samego siebie, od trudnej rzeczywistości, od biedy i niskiej pozycji społecznej, ta fantazja o potędze, o władzy i podboju manifestuje się także w spektaklu, ale w sposób nieoczywisty, bo na gruncie indywidualnych doświadczeń bohatera. Ucieczka do fantazji o byciu Stasiem Tarkowskim – chłopcem z ukochanej lektury kolejnych pokoleń, nieustraszoną, troskliwym opiekunem o szlachetnym sercu i poręczym charakterze jest eskapizmem ratującym bohatera przez traumę. Fantazja o byciu synem dzielnego powstańca – jedynym, który może przeprowadzić Nel przez tę morderczą przygodę – działa jak tarcza i pomaga zmierzyć się z własnymi demonami.

Jednocześnie jednak zabieg ten wyciąga z pozornie niewinnej szkolnej lektury najbardziej mroczne zagadnienia, które pokazują Sienkiewicza jako propagatora kolonializmu. Wątek ten dla wielu pokoleń Polaków czytających powieści autora *Trylogii* pozostawał przezroczysty, jednocześnie na całe dekady utrwalił krzywdzący i nieprawdziwy obraz nie tylko Afryki, ale także Kresów, bo w tym samym duchu należy czytać również wydane wcześniej *Ogniem i mieczem*. Polskie zapędy kolonialne, mrzonki pozbawione jakiegokolwiek szansy realizacji, szczególnie widoczne w okresie odradzającej się państwowości można odczytać poprzez pryzmat peryferyjności, o jakim pisał w swoim słynnym eseju historycznym *Fantomowe ciało króla* Jan Sowa, charakteryzując Europę Środkowo-Wschodnią syndromem niedorozwoju, który sprawia, że region ten zajmują państwa, które nie potrafią określić swojego habitusu w sposób autonomiczny, bez oglądania się na Innego, który byłby dla nich punktem pozytywnej lub negatywnej idealizacji. Ta peryferyjność widoczna jest w konstruowanej przez Sienkiewicza narracji, którą trafnie charakteryzuje Waław Forajter:

„Quasiantropologiczne poglądy Sienkiewicza obowiązywały powszechnie w okresie powstania *W pustyni i w puszczy*. Należy jednak zapytać o istotę mechanizmu wytwarzania inności w jego tekstach, ponieważ kształtowały one wrażliwość wielu pokoleń mieszkańców kraju nad Wisłą. Jego opinie na temat (odległej i bliższej) odmienności kulturowej były, moim zdaniem, sumą naukowego ewolucjonizmu, kolonialnej optyki brytyjskiej i wizji Polski–przedmurza Europy,

rzędzonej przez stan szlachecki. Dlatego właśnie syn polskiego inżyniera, budującego Kanał Sueski, odmawiając Mahdiemu przejścia na islam, został nazwany nieodrodnym potomkiem obrońców chrześcijaństwa, prawą krwią zwycięzców spod Chocimia i Wiednia, czyli następców Skrzetuskiego i Kmicica. Przekonania pisarza były zatem podwójnym wyrazem vox populi: pozytywistycznego zachłyśnięcia się anglosaską mitologią postępu (także w jej wersji, kolonialnej) i przestarzałej historycznie idei szczególnego posłannictwa Polski”. *Zamknij oczy Nel. W pustyni i w puszczy – epilog* nie pretenduje jednak do roli spektaklu rozliczeniowego z kolonializmem. To dzieje się właściwie przy okazji snucia kameralnej opowieści o rodzinie w kryzysie, która próbuje jakkolwiek się w tym kryzysie odnaleźć, także uciekając do świata fantazji. Nie jest to więc spektakl ilustrujący książkę, nie jest to także spektakl rozliczeniowy, piętnujący narodowe przywary. To, jak stwierdza sam Piotr Domalewski poprzez jednego ze swoich bohaterów, historia o umieraniu. Dziwna historia, bo odchodzenie kogoś bliskiego to dziwny proces.

To zderzenie ze sobą dwóch płaszczyzn – osobistej, intymnej, nieuchronnej dla wszystkich bez wyjątku, dotyczącej procesu umierania bliskich i sposobów na radzenie sobie z tą sytuacją oraz kulturowej, zakorzenionej głęboko w psychice nas Polaków, choć często do końca nieuświadomianej – sprawia, że nieoczywista i przejmująca opowieść Domalewskiego posiada jakby drugie dno, zaskakuje i skłania do osobistych refleksji.

DARIA BĘDKOWSKA

BIBLIOGRAFIA

Waław Forajter, *Kolonizator skolonizowany: przypadek Sygurda Wiśniowskiego*, Katowice 2014, s. 141, 144.

Inga Iwasiów, *Umarł mi. Notatnik żałoby*, Wołowiec 2013, s. 6, dostęp online w dniu 12.01.2026.

Grażyna Ewa Kwiatkowska, *Człowiek ponowoczesny wobec śmierci i umierania*, Łódź 2022, s. 359 - 359.

Grzegorz Łyś, *Bzik kolonialny. II Rzeczpospolitej przypadki zamorskie*, Warszawa 2023, s. 22.

Jan Sowa, *Fantomowe ciało króla. Peryferyjne zmagania z nowoczesną formą*, Kraków 2011, s. 17-18.

NARODOWY STARY TEATR

DYREKTORKA

DOROTA IGNATJEW

ZASTĘPCA DYREKTORKI DS. ARTYSTYCZNYCH

JAKUB SKRZYWANEK

ZASTĘPCA DYREKTORKI DS. TECHNICZNYCH I ADMINISTRACYJNYCH

DARIUSZ BARSZCZEWSKI

GLÓWNA KSIĘGOWA

EDYTA LESZCZYŃSKA

PEŁNOMOCNICZKA DYREKCI DS. WSPÓŁPRACY MIĘDZYNARODOWEJ I ROZWOJU

DOROTA SEMENOWICZ

SAMODZIELNE STANOWISKO DS. CONTROLLINGU

HELENA RÓWNICKA

SEKRETARIAT

MONIKA CHYLA

KIEROWNICZKA MUZYCZNA

JUSTYNA SKOCZEK

KIEROWNICZKA LITERACKA

AGATA DĄBEK

SPECJALISTKA

DS. AUTORSKICH I LICENCJI

AGNIESZKA FRYZ-WIĘCEK

KOORDYNACJA PRACY

ARTYSTYCZNEJ

I IMPRESARIAT

DOROTA GRZYWACZ-KMIEĆ

(KIEROWNICZKA)

ALEKSANDRA KŁECZEK

KATARZYNA KOZA

AGNIESZKA SKIBIŃSKA

DZIAŁ PROMOCJI

I KOMUNIKACJI

ANNA-MARIA WOLNIAK

(KIEROWNICZKA)

DARIA BĘDKOWSKA

(ZASTĘPCZYNI KIEROWNICZKI)

MARTA FILIPIUK-MICHNIEWICZ

PIOTR KOŁODZIEJ (WYDAWNICTWA)

AGNIESZKA PONIKIEWSKA

ANNA SŁOWIAKOWSKA-POLAK

DZIAŁ SPRZEDAŻY

I BIURO ORGANIZACJI

WIDOWNI

BARBARA KWIATKOWSKA

(KIEROWNICZKA)

MAREK BEDNARZ

MAGDALENA ŁADOSZ

KRYSTYNA PODOLECKA

DANIEL PRZESPOLEWSKI

ALEKSANDRA STAWARSKA-

-KOLASA

ARCHIWISTKA

ELŻBIETA WRZEŚIŃSKA

MUZEUM (MICET)

ANNA LITAK (KIEROWNICZKA)

DANIEL ARBACZEWSKI

ADAM PIWOWAR

ŁUKASZ ZALESKI

KATARZYNA PEPLIŃSKA-PIETRZAK

(KOORDYNATORKA

DS. DOSTĘPNOŚCI)

DZIAŁ

FINANSOWO-KSIĘGOWY

IWONA CHANUSZKIEWICZ

(ZASTĘPCZYNI GŁÓWNEJ

KSIĘGOWEJ)

BARBARA MAZUR

MAŁGORZATA MICHALIK

IWONA NATYNA

SYLWIA SOCHACKA

JOANNA WÓJCIK

DOROTA ZAGRODZKA

STANOWISKO DS. ARCHIWUM ZAKŁADOWEGO

BARTŁOMIEJ HAŁATEK

INSPICJENCI

KATARZYNA GAWEL

ZBIGNIEW KALETA

HANNA NOWAK

KRZYSZTOF SOKOŁOWSKI

EWA WRZEŚNIAK

SUFLER

TOMASZ DZIERWA

KADRY

RENATA MAŁUCHA

BHP I OCHRONA PRZECIWOPOŻAROWA

TOMASZ MIKULSKI

IT

MARCIN KOWYNIA

DZIAŁ TECHNICZNO- -EKSPLOATACYJNY

KRZYSZTOF FEDORÓW

(KIEROWNIK)

MONIKA BARANIK

GRZEGORZ BIELECKI

JAKUB BIEŃ

MARTYNA CHMIELEWSKA

MAGDALENA CHRZAN

KRZYSZTOF DZIEDZIC

MARIUSZ FEDEROWICZ

MARCIN FEDORÓW

DANIEL FORYSTEK

ADAM GĄDEK

MIKOŁAJ GŁOWACKI

MAREK GOLONEK

MARTA GONCZAROK

MAREK GÓRECKI

ROMAN GÓRKA

MICHAŁ JAKUBOWSKI

JANUSZ Z. JARECKI

WOJCIECH KIWER

WIESŁAW KOGUT

KRZYSZTOF KORZENIOWSKI

PAWEŁ KUNA

TADEUSZ KRUCZEK

PAWEŁ KULAWSKI

MAŁGORZATA MADERAK

PAWEŁ MADERAK

TOMASZ MŁYNARSKI

GRZEGORZ NOWAK

RYSZARD OGIEGŁO

KAROL PACIA

ROBERT PANASIUK

PAWEŁ PAPIERNIK

URSZULA PIĄTEK

BOGUSŁAW PIERÓG

JACEK PUZIA

PAWEŁ RACHWAŁ

JANUSZ ROJEK

ANNA SAMIŃSKA-MEDOŃ

JULIA SIEKAŃSKA

ANTONI SKRZYNIARZ

MARZENA SMOLSKA

GRZEGORZ STERLIŃSKI

KRZYSZTOF STERLIŃSKI

TOMASZ STOPKA

MIKOŁAJ SZABLEWSKI

ŁUKASZ SZYMAŃSKI

AGATA TARNAWSKA

MIROSLAW WIŚNIEWSKI

MARIOLA WŁODARCZYK

EWA WYROBA

PIOTR ZIARKOWSKI

DZIAŁ TECHNICZNO- -PRODUKCYJNY

DARIUSZ GĄDEK

(KIEROWNIK)

KRZYSZTOF SZCZYGIEŁ

(ZASTĘPCA KIEROWNIKA)

JOANNA FOLFASIŃSKA

(ZASTĘPCZYNI KIEROWNIKA

DS. KOSTIUMÓW)

JACEK OCHAL
(KIEROWNIK MAGAZYNU
REKWIZYTÓW, KOSTIUMÓW
I MEBLI)

ELŻBIETA ADAMCZYK
ELŻBIETA BEDNARCZYK
MARIA CIEPIELA
JERZY CIEŚLICKI
TOMASZ DOMITRZ
JERZY GYBA
MARIUSZ HODUR
CZESŁAWA JANICZEK
WOJCIECH KNUROWSKI
BARBARA KOPERA
KONRAD KULAWSKI
EWA LEWANDOWSKA
DAWID NIEDUŻAK
ELŻBIETA RACHWAŁ
ADAM ROJEK
JAROSŁAW SNOPEK
ZBIGNIEW WĄSIK
KAROL WŁODARCZYK
IZABELA WOJCIESZEK

ZAMÓWIENIA PUBLICZNE

AGNIESZKA GRABOWSKA
MICHAŁ KWINTA

DZIAŁ ADMINISTRACYJNO- -GOSPODARCZY

RAFAŁ KIERC
(KIEROWNIK)
MAŁGORZATA NOWAK
RYSZARD FOLFASIŃSKI
MARTA GADZIAŁA
JÓZEFA KWIECIŃSKA
PIOTR NICOŚ
MARIA RĄCZKA
ANNA SKUBAJA
NATALIA TOMCZYK
GRAŻYNA WĄSOWSKA

ZESPÓŁ AKTORSKI

MICHAŁ BADEŃSKI
BOGUMIŁA BAJOR
BOLESŁAW BRZOZOWSKI
BOGDAN BRZYSKI
IWONA BUDNER
NATALIA KAJA CHMIELEWSKA
JULIUSZ CHRZĄSTOWSKI
SZYMON CZACKI
LIDIA DUDA
KRYSTIAN DURMAN

MAŁGORZATA GAŁKOWSKA
ROMAN GANCARCZYK
KRZYSZTOF GLOBISZ
GRZEGORZ GRABOWSKI
MAGDA GRAŻIOWSKA
ALDONA GROCHAL
ALICJA JURKOWSKA
EWA KAIM
ZBIGNIEW W. KALETY
URSZULA KIEBZAK
EWA KOLASIŃSKA
PAULINA KONDRAK
ZBIGNIEW KOSOWSKI
PAWEŁ KRUSZELNICKI
KATARZYNA KRZANOWSKA
RADOSŁAW KRZYŻOWSKI
MIKOŁAJ KUBACKI
STANISŁAW LINOWSKI
WIKTOR LOGA-SKARCZEWSKI
MICHAŁ MAJNICZ
BEATA MALCZEWSKA
GRZEGORZ MIELCZAREK
ADAM NAWOJCZYK
ALEKSANDRA NOWOSADKO
BEATA PALUCH
ANNA PARUSZYŃSKA-CZACKA
FILIP PERKOWSKI
BŁAŻEJ PESZEK
DOROTA POMYKAŁA
PRZEMYSŁAW PRZESTRZELSKI
KAMIL PUDLIK
PAULINA PUŚLEDNIK
ANNA RADWAN
JACEK ROMANOWSKI
DOROTA SEGDA
KAROLINA STANIEC
ŁUKASZ STAWARCZYK
KRZYSZTOF STAWOWY
ŁUKASZ SZCZEPANOWSKI
MAŁGORZATA WALENDA
MAŁGORZATA ZAWADZKA
KRZYSZTOF ZAWADZKI

**NARODOWY STARY TEATR
IM. HELENY MODRZEJEWSKIEJ**
31-010 KRAKÓW
UL. JAGIELLOŃSKA 5

ZAŁOŻONY W 1781, SEZON 192
CZŁONEK UNII TEATRÓW EUROPY
WWW.STARY.PL

BIURO OBSŁUGI WIDZÓW

REZERWACJA@STARY.PL
OD PONIEDZIAŁKU DO PIĄTKU
9.00–16.00

SEKRETARIAT

TEL. 12 421 29 77
FAX 12 421 33 53
SEKRETARIAT@STARY.PL

KASY BILETOWE

UL. JAGIELLOŃSKA 1
TEL. 12 422 90 80
CZYNNA OD WTORKU DO SOBOTY
W GODZINACH 11.00–19.00
W NIEDZIELĘ
GODZINĘ PRZED SPEKTAKLEM

MICET

**MUZEUM INTERAKTYWNE
CENTRUM EDUKACJI
TEATRALNEJ**
UL. JAGIELLOŃSKA 1
OTWARTE WTOREK — NIEDZIELA
11.30–19.30
WWW.MICET.PL

UL. STAROWIŚLNA 21

TEL. 12 428 47 00
CZYNNA GODZINĘ
PRZED SPEKTAKLEM

PATRONAT MEDIALNY

VOGUE MINT wprost

zwierciadło

psychologia dla Ciebie
sens

Radio
Kraków

Radio
Kraków
Kultura

WSPÓŁPRACA PR

OKK!

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

REDAKCJA PROGRAMU
DARIA BĘDKOWSKA

OPRACOWANIE GRAFICZNE
PIOTR KOŁODZIEJ

WSPÓŁPRACA
AGNIESZKA FRYZ-WIĘCEK

© NARODOWY STARY TEATR
KRAKÓW 2026

